

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Ο ΑΞΙΟΠΡΕΠΗΣ ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΙ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΙΟΙ



ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. Ή Κα Φάιγ, που από την πολλή ζέση δεν μπορούσε να κοιμηθῆ, ξύπνησε τον άνδρα της.

—Ζάρφ, τούπε σκουντώντας τον. "Άκουσα θόρυβο... Μού φαίνεται πως κάποιος είνε κάτω.

—Όνειρα βλέπεις! τῆς ἀπάντησεν ὁ κ. Φάιγ, διαφορώντας γιατί του χάλασε τὸν ὕπνο.

Ἐν τούτοις, γιὰ νὰ τὴν καθουσχάση, ντύθηκε βιαστικά καὶ χωρὶς θόρυβο, ἐπῆρε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα πατώντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν του. Ὅταν ἔφτασε στὸ κάτω πάτωμα, τούφηνε καὶ αὐτὸς πὺς ἄκουσε κάποιον θόρυβο μέσα στὴν τραπέζαρια.

Ἐπλησίασε σιγὰ τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε, καὶ μπαίνοντας μὲ προτεταμένο τὸ πιστόλι, ἐστριψε τὸ κουμπὶ τοῦ ηλεκτρικοῦ.

Μπροστὰ στὸ μπουφέ, πού τὰ συρτάκια του ἦσαν ἀνοιγμένα, εἶδεν ἕναν ἄνθρωπο, πού φαινόταν νὰ τῆχη χαμένα...

—Ψηλά τὰ χέρια! φώναξε μὲ δυνατὴ φωνὴ ὁ κ. Φάιγ, σηματοδοτώντας τὸν ἄγνωστο μὲ τὸ πιστόλι.

Ὁ ἄγνωστος ὑπάκουσε χωρὶς δισταγμούς.

—Ἄν κουνήθῃς, σοὺ τινάζω τὰ μαυλά! εἶπε πάλιν ὁ κ. Φάιγ. Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀνοίξε πάλι ἡ πόρτα καὶ μπῆκεν ἡ κ. Φάιγ, πού εἶχε τρέξει πίσω ἀπὸ τὸ σύζυγό της.

—Ἄχ, ἔσέ μου! εἶπε φρονίστας τὸ χέρι στὸ στήθος, πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς, καθώς εἶδε τὸν ἄγνωστο νὰ στέκεται μπρὸς ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ συζύγου της.

—Μὴ φοβάσαι καθόλου! τῆς ἀπάντησε ὁ κ. Φάιγ.

Κ' ἐπρόσθεσε:

—Ψάξε τον!

Ἡ κ. Φάιγ, τρέμοντας, ἄδειασε τὶς τσέπες τοῦ ἀγνώστου. Βρῆκεν ἕνα πακέττο τσιγάρα, ἕναν ἀσπληθρα, ἕνα ποταφόλι, κλειδιά, ἕνα μαντήλι, μιά λιμα τῶν νυχιῶν, μερικές πενταροδεκάρες...καὶ τίποτ' ἄλλο.

—Αὐτὰ εἶνε ὅλα; ρώτησεν αὐτήρα τὸν ἄγνωστο ὁ κ. Φάιγ. "Ὅπλα δὲν ἔχεις ἀπάνω σου;

—Τὶ νὰ τὰ κάμω τὰ ὅπλα; ἀπάντησεν ἡρεμὰ ὁ κλέφτης. "Ὅταν κανεὶς πιαστή, πιάστηκε... Τί του χρειάζεται τὸ περιστρόφο; Νὰ σκοτώσῃ καὶ νάχη φασαρίες;...

Μιλοῦσε πολὺ καλά, ἡ φωνὴ του δὲν εἶχε καθόλου τόνο μώρτικο καὶ τὸ ὄφος του αὐτὸ ἔφερε σὲ δύσκολη θέσι τὸν κ. Φάιγ, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ ἐκφορᾶται στὴν ἀλεκο τῶν ἀπάχηδων, ἀπὸ μιά ἀνεξήγητη ἐπιθυμία νὰ προσαρμοσθῆ πρὸς τὴν περίστασι.

Ὁ κλέφτης ἦταν ἕνας νέος τύπος ἀρκετὰ καλά. Ἄπ' τὸ ντύσιμό του θὰ τὸν ἔπαρνε κανεὶς γιὰ ἐμποροῦπάλληλο, βοηθὸ φαρμακείου, γραφέα συμβολαιογράφου, ἴσως καὶ κάτι καλύτερο. Ἡ κ. Φάιγ, πού δὲν εἶχεν ἰδίη ποτὲ κλέφτη...ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀπορούσε κ' ἔγασε σχεδὸν κάθε ἰδέα γιὰ τοὺς κλέφτες. Περιμένε νὰ ἰδῆ κανέναν ἀπάχη σάν αὐτοὺς πού ζωγραφίζουν οἱ σκιτογράφοι στὰ περιοδικὰ καὶ παρουσιάζουν οἱ ἡθοποιοὶ στὸ θέατρο.

—Καὶ τώρα τί θὰ τὸν κάνομε; ἐρώτησεν ἡ κ. Φάιγ, συνεργημένη κάπως ἀπὸ τὴν ταραχὴ της.

—Λέω νὰ τὸν πάω στὴν ἀστυνομία! ἀπάντησεν ὁ σύζυγός της.

—Γέτοίαν ὄρα;

Ὁ κ. Φάιγ ἄρχισε νὰ κέπεται. Ἡ ἀστυνομία ἀπέιχε δυὸ χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ σπίτι. Νὰ πᾶν τόσο δρόμο, μέσα στὴν κατασκοτεινὴ νύχτα, συνοδεύοντας ἕναν κλέφτη, πού ἀναμφιβόλως, μὲ τὴν πρώτη ευκαιρία πού θὰ τοῦ τύχαινε, θὰ ἀπεπειράτο νὰ δραπετεύσῃ, δὲν τὸ ἄρεσε καθόλου.

—Δὲν πᾶς νὰ εἰσποήσῃς τοὺς γείτονες; εἶπε στὴν γυναίκα του.

—Ποιους γείτονες; Οἱ Ντυμποῦ ἀἶχαν πάει στὰ λουτρά, οἱ Μπουριόν τὸ ἴδιο, ὁ μπάριον Ντυμιε εἶνε ἄρρωστος. Κ' ὕστερα, ἀσφαλτῆ μου, ἔχω πολὺ τραμάκι καὶ φοβοῦμαι νάβγω μόνη μου τέτοιαν ὄρα καὶ μὲ τέτοιο σκοτάδι. Τὸ καλύτερο, ἰομίζω, πού ἔχομε νὰ κάνομε, εἶνε νὰ περιμένουμε νὰ ζημερώσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα...

—Λοιπὸν, πρέπει νὰ ἐαγρηπνήσομε ὅλη τὴ νύχτα, φυλάγοντας αὐτὸν τὸ μπουφὸ! Ὁραία δουλειά!

Κ' ἐκάθισε σὲ μιά καρέκλα. Ἡ κ. Φάιγ τὸν μιμήθηκε. Μόνον ὁ κλέφτης ατεκῶνα ὄρθος, ἀκουμπισμένος στὸν μπουφέ.

—Πάρτε, λοιπὸν, μιά καρέκλα καὶ καθήστε καὶ οἱεῖς, τούεἶπε σὲ λίγο ὁ κ. Φάιγ, ὁ ὁποῖος παραδόξως ἐπῆκε πειὰ καὶ νὰ τὸν μιλάει στὸν ἐνικό.

Ὁ κλέφτης κἀθηκεν, εὐχαριστώντας τὸν κ. Φάιγ γιὰ τὴν ἐγγύειά του.

Τὸ ἀνδρόγυνο ἄλλαξε μερικές φράσεις κ' ὕστερα σάπασε. Μιά καταθλιπτικὴ σιγὴ ἀνυπόφορη ἐξάρσανε τὰ τρία πρόσωπα, πού τὰ ἐξασάνει ἡ φριχτὴ ζέση. "Ἰότερ" ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ κ. Φάιγ δὲν μπορούσε πειὰ νὰ κρατηθῆ κ' εἶπε στὸν κλέφτη.

—Ὁραία ἰδέα, νάρηθε ὁ ἕνα σπίτι κατοικημένο νὰ κλέψετε! Ὁ κλέφτης φάνηκε σάν νὰ προσεβλήθη ἀπὸ τὴν κριτικὴν αὐτὴ τῆς ἐπαγγελματικῆς του ἰκανότητος.

—Μὲ ἐβεβιάσαν, ὅτι στὸ σπίτι σας δὲν θάταν κανένας αὐτῆς τῆς ἡμέρας... Ἄλλοιός, κούτος ἡμῶν νὰ μῶ μῆσα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐφέτος ἤρθεμε στὴν ἐξοχὴ λίγο ναρίτερα, εἶπεν ἡ κ. Φάιγ, μὲ ὄφος σάν νὰ ἐζητοῦσε συγνώμην ἀπὸ τὸν κλέφτη...

Αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐτελείωσε. Μὰ ὁ κ. Φάιγ, γιὰ νὰ παρατεῖν λίγο ἀκόμα τὴν κουβέντα, πρὶν ἀπλωθῆ καὶ πάλι ἡ καταθλιπτικὴ σιγὴ, εἶπε:

—Καλὴ δουλειὰ κάνετε καὶ τὸ τοῦ λόγου σας!...

Ὁ νέος σήκωσε ἔλαφρὰ τοὺς ὤμους, σάν νὰ ελεγε πὺς δὲν εἶνε πάντα στὸ χέρι τῶν ἀνθρώπων νὰ ὀρίζουν τὸ πεπρωμένο τους.

—Ἡ κακὴ συναναστροφὴ θὰ σᾶς ἔφεραν ὁ αὐτὸν τὸ δρόμο! εἶπεν ἡ καλόκαρδη κ. Φάιγ.

Μὰ ὁ κλέφτης δὲν καταδέχτηκε νὰ δικαιολογηθῆ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο.

—Ἄ, μᾶ! εἶπε. Καθόλου, κυρία!

—Κατοδικαστήκατε ποτέ; τὸν ρώτησε καὶ ὁ κ. Φάιγ.

—Μιὰ φορὰ μόνον, ἀποκρίθηκε ὁ κλέφτης, χωρὶς νὰ δεῖξῃ καμιά ντροπὴ. Τρεῖς μῆνες φυλακὴ γιὰ μίαν ἀνοησία.

—Αὐτὴ τὴ φορὰ διως τὴν ἔχετε ἀσχημα...

Καὶ ὁ κ. Φάιγ σάπασε, πρῶτον γιὰ τὴ λυπήθηκε πού μίλησε μὲ τόση ἀπονία καὶ χαίρεκακία καὶ ἔυστερον γιὰ εἶται δὲν ὕπηρε πειὰ ἐλίπς νὰ συνεχισθῆ ἡ κουβέντα. Καὶ πάλι μιά βαρεία σιωπὴ ἀπλώθηκε... Ἡ στιγμὴς ἐπερνούσαν ἀργά, ἦσαν ἀτελείωτες. Ἡ ζέση γινόταν ὀλοένα καὶ πιὸ ἀποπνικτικὴ.

Ὁ κ. Φάιγ ἀκούειζε τὸ ἱδρωμένο μῆτωπό του, χασμουριόταν καὶ βασάνιζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παράεγην συμπεριφορὰ τοῦ αἰχμαλώτου. "Ἄν ὁ λωποδύτης αὐτὸς τὸν παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα στὸ μάτια, ἂν τοῦλεγε πὺς ἔχει τιμὸν πατέρα καὶ λυτάρια γιὰ τὴν ἀτίμηση τῶν οἰκογενειῶν του, θὰ τὸν ἄφινε, μ' ὅλη του τὴν καρδιά, νὰ φύγῃ, δινόντας του τὴν εὐχὴ νὰ σταθῆ τυχερώτερος στίς ἄλλες του ἐπιχειρήσεις! Μὰ ὁ κλέφτης, ὀπλιμένος μὲ ἀξιοπρέπει κ' ἐγκατέρρησι γιὰ τὴν τύχη του, περιοριζόταν ν' ἀερίζεται διακριτικὰ μὲ τὸ καπέλο του.

—Θέλις νὰ πάρῃς τίποτε; τὸν ρώτησεν ἡ γυναίκα του. "Ἐγὼ εὐχαρίστω θήπειαν μὲ μπόρα.

Ὁ κ. Φάιγ δέχθηκε, κ' ἐκείνη τότε ἀνοίξε τὸν μπουφέ καί, φυσικώτατα ἔβαλε τρία ποτήρια στὸ τραπέζι. Ἄντελήθη τὶ ἔκαμε. Ἄντε ἔπῃνε νὰ γεμίσῃ τὰ ποτήρια. Ἐμεινε μερικές στιγμὴς διτακτικὴ, μὰ ὁ ἄνδρας τῆς τὴν ἐλυπήθηκε καὶ τὴν ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν δύσκολη θέσι, λέγοντας:

—Αὐτὴ ἡ μπόρα εἶνε περιφώνη!

—Ναί, δὲν εἶνε κακὴ! ἀπάντησεν ἐκείνη, κολακευμένη ὡς νοικοκυρὰ. Ἄς πιούμε νὰ δροιστοῦμε!

Καὶ βάζοντας τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του, πρόσφερε τὸ ἕνα ποτήρι στὸν κλέφτη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐξέσπασε ἔξαφνα μὰ ἀπὸ τὶς ραγδαίες ἐκείνες καλοκαιρικὲς μπόρες. Οἱ κεραυνοὶ καὶ ἡ θροντὴς ἐτράνταζαν ὅλο τὸ σπίτι. Στὰ παραθυροφύλλα θροντούσαν ἡ χονδρὴς στάλας τῆς βροχῆς καὶ μιά μυρουδιά βροχέμενης γῆς ἐγέμιεσε τὸ δωμάτιο.

—Ἐξάφνα, ἀνάμεσα σὲ δυὸ κεραυνούς, ἀκούστηκε ἕξ ὅνα περιεργὸ σφύριγμα.

—Τὶ εἶν' αὐτό; ἐρώτησεν ἀπορώντας ὁ κ. Φάιγ.

—Ὁ "Ἀλφρέδος θάταν! ἀπάντησεν ἀτάραχος ὁ κλέφτης. "Ἐνας ρύντροφός μου, πού ἔμεινε νὰ φυλάξῃ θάρδια ἔξω... "Ἀρχισε ν' ἀνυπομονῆ, τὸν ἔπιασε καὶ ἡ βροχὴ καί...

Ἡ ὑπόρα χτυποῦσε μὲ περισσὴτερὴ μανιὰ τὰ παραθυροφύλλα ἀτέφω. Καὶ ἡ κ. Φάιγ δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατηθῆ τὴν ὀρμη τῆς καλῆς τῆς καρδιάς, κ' εἶπε στὸν κλέφτη:

—Δὲν τὸν φωνάζεις, παιδί μου, τὸν σύντροφό σου νὰ μῆ μέσῃ! Θὰ γίνῃ πατὶ, ὁ καὺμένος, μ' αὐτὴν τὴν μπόρα!...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ



—Ψηλά τὰ χέρια !...